

The book cover features a stylized illustration of a person with long brown hair, wearing sunglasses, a red jacket, and black pants, carrying a black backpack. They are walking on a large, stylized flower with white petals and a red center. The background is a textured orange color. The title 'Margaréta-effekt' is written in a large, black, handwritten-style font. The author's name 'VÖRÖSKÉRY DÓRA' is at the top right, and the publisher's name 'MÓRA' is at the bottom right.

VÖRÖSKÉRY DÓRA

Margaréta- effekt

MÓRA

VÖRÖSKÉRY DÓRA

Margaréta- effekt

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Borítóterv:
ÖLVETI SZABOLCS

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Vöröskéry Dóra, 2026
© Ölveti Szabolcs, 2026
© Móra Könyvkiadó, 2026

Lilinek, Dézinek és Leventének

Egy

Kókadts, plöttyedt uborkának képzeltem magam, amelyik már megbarnult, és a lével együtt ment a lefolyóba. Éppen hat napja nem mozdultam ki a szobámból, ami nem világrekord a Covid, a LoL és a végértartályos gamerszékek megjelenése óta, de mindenképpen elismerésre méltó. Az öcsém egy kétszázasért átvette a futártól és felhozta az ebédet, így az orromat sem kellett kidugnom. Persze meg is vámolta a kis dög: a rántott húsnak csak a bundája maradt, a palacsintáról lenyalta a porcukrot, és a pizza is mindig egy-két szelet híján ért el hozzám.

Az ágyamban feküdtem paradicsomfoltos pizsamában, zsíros hajjal, amikor bekopogott, majd benyitott. Marci máskor sosem kért engedélyt, inkább csak úgy belökte az ajtót, és bevonult, állt lobogó köpennyel a lámpafényben, ahogy Pompeius Róma kapujában. A kezében nem volt pizzásdoboz.

– Hol a kajám?

– Kicsit Jabbára emlékeztetsz. – Közelebb ólálkodott, felmászott az ágyamra, leharapott egy kockát a csokimból, és pófátlanul a laptopom képernyőjét kémlelte. – Mármost nem a nyálkára meg a szexrabszolgákra értem, hanem ahogy nézel. Gonosz szemed van. Ezt Barker írta, és arra gondoltam, hogy ezt fogom mondani egyszer valakinek, mert tök jól hangzik, és te jutottál az eszembe. Egyébként mit csinálsz? Én unatkozom – mondta szomorúan, mintha ennél rosszabb nem is történhetne az ember-

rel. – Gondoltam, kimászok az ablakon, és kosárra dobok egy kicsit, de aztán megláttam a szomszéd nyanya egyik macskáját. Azt a kövér feketét. Eszembe jutott, hogy csinálok egy képet, és elküldöm a többieknek.

A nagypapa szerint Marci a szabad nevelés vakvágánya, valójában azonban a Cartoon Network, a pálcikás dinnyés jégkrém és a szörnyecskes, gyűjthető tazók hármásának szerelemgyereke. Az orvos enyhe hiperaktivitást állapított meg nála, ami viszont nem járt funkcióromlással, így hivatalosan nem diagnosztizáltak semmit. Az én életemre mért negatívumokkal senki sem törődött.

– De hol a kajám? – szakítottam félbe a mondandóját. Olyan volt, mint a távoli rokonoktól érkező zenélő képeslapok: amíg keresed a bankjegyeket a kártya mellett, muszáj a recsegő aláfestést is hallgatnod.

Megszeppent.

– Éppen utolértem a kandúrt. Nagyon gyorsan tud ám futni, ki nem néznéd belőle! De aztán sikerült elkapnom a farkát, a hajlakkoddal felállítottam a szőrét, meg ráadtam Milán napszemüvegét, és úgy fotóztam le. Nagyon nyávogott. Ha engem kérdezel, macskához nem méltón viselte a sorsát, összevissza karmolt – mutatta fel a karját, amin semmi sem látszott. – Tehát kénytelen voltam eldobni, de csak úgy finoman persze. És akkor láttam, ahogy a Pepito Pizza kocsija behajt az utcába, csak aztán a futár is meglátta a rendőrautót, amelyik megállt a házunk előtt. Megfordult, és elszelelt. Biztos megint be volt tépve.

Ahogy Marcit néztem – néha pipiskedett mesélés közben, máskor pedig hatalmas mozdulatokkal gesztikulált –, eszembe jutott, hogy miért is zárkoztam be.

– Mondtam, hogy ne rendelj többet a Pepitóból – fűztem hozzá a történetéhez. – Spórolnak a sajttal.

– Lent vannak a rendőrök. Téged várnak – mondta, miközben a szájába tömte a csokoládém egy újabb kockáját.

Lelöktem az ágyamról, és feltápászkodtam. A hátam hangerősen ropogott, és életemben először igazat adtam a felsős tesztanáromnak: a mozgásszegény életmód fárasztóbb, mint néha sportolni. Ő ezt általában megtoldotta azzal, hogy „tehát fussatok, kocák”, és az egyik dundi osztálytársnőm fülébe sípolt. Nem tanított sokáig.

Az előző héten csak a szomszédos fürdőszobába mentem át, vagy leugrottam a konyhába. A társaságom Miguel Ángel, az axolotl volt, aki kezdett belefulladni a saját kakijába, és a pincérre avanszált öcsém. A szobámban káosz, de épp csak annyira, amennyire az amerikai filmek szerint egy tinédzszerszobában lennie kell. Remekül tudtam mértéket tartani. A szennyeshalom aljáról előtűrtam egy köntöst, ami kicsit bűdös, de még hordható volt, majd a zoknim párját kerestem. Mivel nem találtam meg, fél pár pandás zokniban indultam el.

A lépcső tetejéről pazar rálátás nyílt az alsó szintre. Egy Bosch-festmény részlete bontakozott ki a házban. Ennek pedig egyetlen oka az volt, hogy apa elutazott, így kitört a totális anarchia. Nagyobb, mint egyébként. Hét napja indult vadromantikázni az újdonsült párjával, a terv szerint négy hétig hajókéznek minden stresszforrás nélkül, ezért szabadságot vettek ki, miniket pedig itthon hagytak. Apa a lelkemre kötötte, hogy tartsam a frontot a távollétében, de ezt nyilván ő sem gondolta komolyan.

A jégkrémes dobozok számából arra következtettem, hogy öcsi a megsarcolt ebédemen kívül csak fagyit evett. Sós után édes.

Mondhatjuk, hogy egy fejlődő szervezetnek megfelelő, kiegyensúlyozott a táplálkozása.

A nyitott ajtóban két rendőr állt, nem jöttek beljebb, de mindent jól megfigyeltek. A szüleink helytel és kávéval kínálták volna őket, nekem egy udvarias köszönésre sem futotta. Eszembe jutott, hogy Marci szerint gonosz szemem van.

Miközben lefelé igyekeztem a lépcsőn, az utolsó fokon megcsúsztam a superbolyhos, százegy százalékgig poliészter zoknimban. Anya úgy vélte, hogy a fa egyszerűen szép, de egy gyenge pillanatában hagyta, hogy a nagy polírozta a parkettát és a lépcsőket. Mit számít egy-két combnyaktörés, ha sikkes a ház? Amikor épségben leértem, félrerúgtam egy pecsétes szalvétagalacsint, ami a szelídmalac-képű rendőr cipője orráig gurult.

– Édesapád nincs itthon, Zsó?

Jól ismertük egymást, a két rendőr és a Roósz család. Vince, a rossz zsaru a párosból anya középiskolai osztálytársa volt, a szüleim válása után randiztak néhányszor. Minket sosem kedvelt, holott a testvéreim és én jócskán hozzájárultunk ahhoz, hogy azt érezhessék, megdolgoznak a pénzükért: Marci miatt a szomszéd öregasszony rendszeresen kihívta őket, Milánnak hat bírsága volt közterületen vizelés miatt, engem pedig a saját érdekemben megbüntetett, mert a járdán bicikliztem. Ez közvetlenül azután volt, hogy anya kidobta.

– Szerelmes – hirtelen nem tudtam, milyen hangsúllyal ejtsem ki ezt az egy szót. Nem remegtek bele a falak, nem estek le a madarak, és nem borzongtak meg Vincéék attól, hogy a mi családi házunkban apa újra szerelmes egy idegen nőbe. A szelídmalac-kép felragyogott, pedig nem hittem, hogy ismerné apát. Vince társa mindig elgondolkodtatott; talán tényleg vannak olyan

emberek, akiket más boldogsága jobb kedélyállapotra készítet? – Nyaral – tettem még hozzá, mivel láttam, hogy az előző válasz Vincét nem elégítette ki.

Az érzelmes, malacképű férfi felszisszent.

– Teljesen egyedül vagytok itthon? – szörnyedt el.

– Én nem miattuk aggódnék – vette vissza a szót Vince. – Bejelentés érkezett a szomszédból. Legalább harmincszor mondtuk a kölyöknek, hogy hagyja békén Takácsné átkozott macskáit. Most megtesszük harmincegyedszer is. És ha édesapád hazaér, azonnal jöjjön be hozzám, beszélni akarok vele. Ennek már következményei lesznek. – Ahogy dühösen fenyegetőzött, tokája furcsa táncot járt, képtelenség volt másra figyelni.

– Én nem viszem el a balhét az öcsém helyett, ha akar valamit tőle, vele tárgyaljon. Mindjárt visszaküldöm – indultam az emeletre, de a másik bátortalanul előrelépett.

– Az öcséddel már... – kereste a szavakat – ...beszélgetünk. Igazán sajnáljuk, hogy ilyen súlyos betegség döntötte le a lábáról.

Sz. – mert valami Sz betűs neve volt, csak nem emlékeztem rá – próbált nagyon együttérző lenni. Arról nyilván fogalma sem volt, hogy Marci ritka és igen fertőző betegségét ő maga találta ki, hogy a tavaszi szünet előtti utolsó hetet ellőgja az iskolából. A kisváros hátránya, hogy gyorsan terjedt a fertőzés híre, így amikor meglátták az utcán az ismerősök, azonnal hazatoloncoltatták, jobb híján Vincéékkel. Okos gyerek lévén hamar rájött, hogy mindig ez fog történni, azóta van önkéntes karanténban.

– De nem csak miatta jöttünk. Ahogy például Takácsné összes bejelentését, úgy természetesen a tiédet is kivizsgáltuk. – Szelíd Sz. életében először valami értelmeset készült mondani.

– Nyomozást indítanak? – kérdeztem izgatottan, angyali harsonaszót képzelve a háttérbe.

– Arra abszolút semmi szükség – szólt közbe Vince. – A barátnőd nem tűnt el. Egyszerűen elköltözött a családjával, minden hivatalos irat megvan. És nem hiszem el, hogy rávetted az apádat, hogy bejelentést tegyen e miatt az ostobaság miatt.

Mint a boldog nyári napok a szeptember fenyegető árnyékában, úgy távozott az égi zene.

Szerettem volna végre nagykorúvá válni, hogy magam tehessek bejelentést, beszélhessek a rendőrséggel, otthon maradhassak felügyelet nélkül, és hogy bárkit elküldhessek a picsába.

– Nem azt jelentettem be, hogy eltűnt innen. Hanem azt, hogy Németországban, az új lakhelyén tűnt el! – Dühös voltam. Ezeknek a dilettánsoknak még a szövegértés sem ment.

– Ne légy nevetséges, Zsó! – Vince is kezdte hergelni magát. – A barátnőd elköltözött, és azért nem jelentkezik, mert talált új barátokat vagy egy fiút, vagy egyszerűen van most jobb dolga is. – Ahogy Vince tokája egyre hevesebben hullámozott, úgy nőtt az én haragom is. – Te is találhatnál új elfoglaltságot a körülötted élők bosszantása helyett.

Utáltam őt. De azt az egyet be kellett ismernem, hogy a sok finomkodó felnőtt után szinte felüdülés volt, hogy valaki végre nem törődött a lelkivilágom épségével.

– Ennyi? – kérdeztem. Ismerős helyzetben találtam magam, az arcom megmerevedett, a köntösöm zsebében a kezem meg csak szorítottam, szorítottam, míg csontfehérek nem lettek az ízületeim.

Vince egy gyors „Viszontlátásra!” után megindult, Sz. pedig utána. Ő a kertkapuból még visszafordult.

– Ne haragudj, Zsó, de tényleg nincs semmi aggasztó jel. Ráadásul a barátnőd nemcsak másik körzetbe, hanem másik országba költözött. Nekünk ott nincs hatáskörünk, semmit sem tehetünk. Talán próbálkozz náluk, ha ez ilyen fontos neked.

– Te jó ég, ne add alá a lovat! – dühöngött Vince.

– Nem vettek komolyan – Vincére nem figyeltem, csak a kedves, kerek arcra koncentráltam, neki mondtam.

– Jézusom, látod?!

– Akkor nincs más, csak várj. Biztosan jelentkezik előbb-utóbb – mosolygott rám Sz. bátorítón.

– Tényleg keress valami más hobbist! – kiabált vissza Vince az autó mellől. – És az öcséd is! – ragadta meg a fogantyút. – És a bátyád is! – búcsúzott, majd bevágta maga után az ajtót, és feltette a napszemüvegét, jelezve, hogy többszörösen is ő zárta le a vitát, ami biztosan elégedettséggel töltötte el.

A hosszú, magányos órák óhatatlanul azzal telnek, hogy gondolkodik az ember. Világok épülnek és omlanak le, és az univerzum nagy kérdései válaszok után kiáltanak. Szerencsére a ChatGPT és a TikTok mindenre mond valamit, így megtudtam, hogy ózonnal nem sterilizálható a kutyakaki, és tulajdonképpen sosem lehetek biztos benne, hogy szex közben az orgazmus jön, vagy bepisilni készülök. Megpróbáltam realityket és bébimalacos videókat nézni, a mesterséges intelligenciával megterveztettem a soha össze nem jött sorozatos szerelmespárok gyerekeit és átírtam Dumas regényeit, de még a Monte Cristo grófnője és a D'Arcy és a három testőrő sem kötötte le a figyelmemet. Egyfolytában Kamin járt az eszem. Elképzeltem, ahogy a rendőrség bejelenti, hogy jól van, csak meg akart lepni azzal, hogy visszatérnek Magyarországra. Vagy bocsánatkérések közepette elmeséli,

hogy milyen sok dolog történt vele, és hogy emiatt egy szabad perce sem volt arra, hogy írjon. Vagy csak megint költöztek, és nem tudott elérni, mert elveszítette a címem, a telefonszámom, az összes e-mail-címem, nem talált a Facebookon, Instán, X-en és TikTokon, na persze. Legalább kétszáz variáció lejátszódott a fejemben, és természetesen azzal is számoltam, hogy a rendőrség semmibe vesz. Erre az eshetőségre tartogattam az U tervet. U mint utána!

Marci az ágyamon ült, a válságos időkre félretett étcsokimat majszolta, és az ősrégi Monopolyt pakolta elő.

– Nem hiszem el, hogy rám uszítottad őket!

– Egy felnőttel akartak beszélni. – Rám sem nézett, csak zavartalanul tett-vett tovább.

– Nem vagyok tizenhét. – Kikaptam a maradék csokoládét a kezéből. Sosem törte, hanem harapta, kevés ennél bosszantóbb dolog létezik a világon.

– De olyan felnőtt vagy, nem öreg felnőtt, csak felnőtt. Mint az a fickó, aki ráncosan születik, de nem babaráncosan, hanem öreg, és utána fiatalodik meg. Persze fiatalabb már biztos nem leszel. Játsszunk! – mondta, és az ufó alakú bábuért nyúlt. Mindig is utáltam a családi társasjátékeket. Apa, Milán és Marci folyton csaltak, anya pedig elnézte nekik, mert az cuki és vicces, ráadásul sosem én nyertem. Ez a játék csak arra jó, hogy megkönnyítse a válást. – Lehetsz te a virágcsokor, mert anya nincs itt, és eltűnt a macskafigura. Én meg akkor lehetnék a kosárlabdával. De talán Milán hazajön közben, és ő is beszállna. Jó lesz az úrlény. – Mindenkinek saját bábuja volt, sosem cseréltünk.

– Nem, kösz. – Lehessegettem az ágyamról. – Most dolgom van, nézd inkább a Netflixet.

– Jó, majd játszunk később. Azt meséltem már, hogy kitiltottak az ebédlőből? Kérdeztem az igazgatót, hogy de akkor hol ebédeljek, mert ki van írva mindenhova, hogy ott aztán nem lehet. De azt mondta, hogy meg kell büntessen a rendhagyó fasírt-háború miatt, amit szerintem én robbantottam ki. Megjegyzem, ő nevezte el rendhagyónak, mindenki azt mondta, hogy simán meg lehetne ismételni.

Beszéd közben az egyik pár összegöngyölt zoknimmal dekázott, és szokás szerint hevesen gesztikulált.

– Ne lógj az iskolából, ha itthon csak unatkozol. – Az ajtó felé taszigáltam. – Szia, Marci! – Megtanultam már, hogy nem kifizetődő a beszélgetéseink végén a fejéhez vágni, hogy mennyire idegesítő, mert általában zokon veszi. Régebben mindig rohant anyához vagy apához árulkodni, és bár apa éppen körülbelül ezeröttszáz kilométerre, az óceán közepén ringatózott, nem kellett volna felhívnom magamra a figyelmét. Nem voltunk szigorú szabályok közé zárva, épp csak akkor, ha megkérdeztük a szüleinket valamiről. A vad vágta – így éltem meg a gyerekkoromat, csináltuk, amit akartunk, ölelő karok és piros tiltótáblák helyett elérhetetlen, sosem látott szüleink alakja derengett fel. Valószínűleg apa nem lelkesedett volna egy nemzetközi kirándulásért a nyári szünet előtt, és akkor is különböző feltételekhez kötötte volna. Ezt nem akartam.

Amint egyedül maradtam a szobámban, az ágyamhoz szaladtam. Szinte a zsigereimben éreztem, hogy el fog jönni az U terv ideje. Kicsit talán reménykedtem is benne. Más szexjátékokat és fűvet rejtegetett az ágya alatt, nálam egy telipakolt, Minnie ege-

res bőrrönd lapult. Hatévesen kaptam, tizenegy évesen használtam utoljára. Akkor volt az utolsó családi nyaralásunk. A bárgyú mintát bámultam: annyi mindent tömködtem a táskába, hogy kipúposodott a figura feje.

Az elmúlt hetekben kimerítő kutatást végeztem Németországról, legalább kilenc ezzel foglalkozó könyvet kikölcsönöztem, például Angela Merkel önéletrajzát, *A bádogdobot és az Egy joktométer, az egy joktométer, te idiótál!*-t. Még a Rammstein és Robin Schulz néhány számát is meghallgattam, és rendeltem a netről egy melltartót, amit Gisele Bündchen reklámozott. Mikor megtudtam, hogy ő nem is német, visszaküldtem.

Olyan sokat törtem a fejem, hogy milyen lehet külföldön élni. Ami megszokott és hétköznapi, az mind elvész, teljesen más válik átlagossá. Csábítónak tűnt elmenni messzire, kígyóbőrszerűen levedleni az itthoni dolgokat, a családot, az iskolát, a nyelvet, amit értek, és fejest ugrani valami egészen másba. Kami ezt sosem akarta, neki az ismert dolgok, még ha rosszak voltak is, biztonságot nyújtottak. Nem igazság, hogy neki mennie kellett, nekem pedig maradnom.

Korábban bepakoltam egy esernyőt, váltás ruhát, elsősegélycsomagot, iránytűt meg vécépapírt, mindenféle kencéket és elektromos kutyüket; most módszeresen kiszórtam őket. Még az irataim másolataiból is rejtettem az összes zsebbe, de kidobtam ezeket is. Végül is nem a Kongó-medencébe készültem. Félrelöktem a kínos bőrröndöt, és beraktam egy cserebugyit egy hátizsákba.

Három nap múlva lesz Kamilla születésnapja, a sorsfordító tizennyolcadik, erre összpontosítottam. Amikor hatéves voltam, megvettem a sarkam, és lekiabáltam bárkit, aki tagadta, hogy a tizennyolcadik születésnapodon aranyfény esik rád az égből,

megszólal az X-akták intrója, megpördülsz a tengelyed körül, és mindenki tapsol, hiszen már te is felnőtt vagy. Hétévesen már azt is tudni véltem, hogy ez a kor országonként eltérő lehet, majd szép lassan rájöttem, hogy nincs ragyogás, néhol még ünneplés sem.

Hogy Kamilla ne maradjon születésnap megglepetés nélkül, jó előre megvettem az ajándékát, egy csillagvetítő projektort. Noha nem a kvantumfluktuáció hozta lázba, hanem az apró fényes pöttyök, igyekeztem támogatni. Ezt is betettem a táskába, legalább a postáért nem kell fizetnem. Ha valamire szükségem volt, régebben is tudtam Kamitól kérni, *ami az enyém, az a tiéd*, ilyen a barátságunk. Már sokszor elképzeltem, milyen arcot fog vágni, amikor csak úgy beállítok hozzá, de minden forgatókönyv egy közös mozizással és egy nagy adag popcornnal ért véget.

Kicsi korom óta szerettem a számokat és a szabályokat, és azok a következők voltak: hét napja készültem ténylegesen az útra. Páratlan prímszám, szép. Tizennyolc napja, a fizikafakultáción jutott eszembe az utazás gondolata. A fizikateremben mindig kolosszális ötletek születtek. Három hónapja nem tudott Kamiról senki, törölte az összes profilját a közösségi médiumokból, nem válaszolt semmilyen megkeresésre. Én nyolcvanhárom napja beszéltem vele utoljára. És tizenkét éve voltunk legjobb barátnők. Becipzároztam a hátizsákot, vettem egy vonatjegyet Münchenbe, meg egy buszjegyet onnan Freiburgba, ahol Kamiék laktak. Alig tizenhét óra utazgatás után már ott is leszek, nem nagy ár az alacsonyabb légszennyezettségért. És bár a fapados repülő olcsóbb is lett volna, még így is maradt egy kevés félretett pénzem. Ott meg az a minimum, hogy Kami lerója a háláját, és az apukája etet engem pár napig.

* * *